

AMAGAT ALS SAVIS, REVELAT ALS SENZILLS

Catorzè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

La pregària de Jesús donant gràcies a Déu pels deixebles (Mt 11,25-30) resulta ser una de les pàgines més intenses i profundes de l'evangeli de Crist. La podem descompondre en tres parts: una oració «²⁵us enalteixo, Pare»; una declaració sobre si mateix «²⁷el Pare ho ha posat tot a les meves mans»; i una invitació «²⁸veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats». Fixem-nos en l'oració, que conté una gran revelació: «²⁵t'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot el que has amagat als savis i entesos.»

Semblantment es troba només en començar la Primera Carta als Corintis: «^{1Co 1,26}Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. ²⁷Ben al contrari, Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món.»

Les paraules tant de Crist com de Pau projecten una llum particular al món d'avui, perquè retraten una situació que es repeteix. Els massa llestos, els saberuts, resten allunyats de la fe. Miren sovint amb gelosia la munió dels creients que resa, que creu en els miracles, que s'agrupa al voltant dels sants. Encara que, francament, no són tots els doctes i savis, i potser ni tan sols la majoria, però certament és la part més influent, que té a disposició els micròfons més potents dels mitjans de comunicació, la *chatting society*.

Molts d'ells són persones honestes i intel·ligents. La seva posició es deu a la formació, a l'ambient, a experiències de vida i no tant a una resistència davant la veritat. Per tant, no es tracta d'emetre un judici sobre aquestes persones amb noms i cognoms. Jo mateix conec a algunes d'elles i els tinc una gran estima. Però això no ha d'impedir-nos descobrir el nucli del problema. El tancament a tota revelació de dalt i, per tant, a la fe no és causada per la intel·ligència, sinó per l'orgull. Un orgull particular que consisteix en el rebuig de tota dependència i en la reivindicació d'una autonomia absoluta per part de la persona. Aquesta s'amaga en la trinxera de la més que màgica raó però, en realitat, no es tracta de la raó pura kantiana, ni tampoc sobirana, sinó d'una raó esclava, amb les ales retallades per l'orgull.

«L'acte suprem de la raó està en reconèixer que hi ha una infinitat de coses que la superen», dirà Pascal (+1662); o bé Kierkegaard (+1855), que afirma:

«Dir que no es pot comprendre això o allò altre no satisfà la ciència, que vol tot comprendre. Aquest és l'error. Al contrari: quan la ciència humana no vol reconèixer que hi ha alguna cosa que no pot comprendre, o de manera més precisa, que quan hi ha quelcom que no pot comprendre amb claredat, llavors tot queda trastocat. Per tant, pertoca al coneixement humà descobrir que hi ha coses que no es poden comprendre del tot. Cal descobrir-les.» Un altre filòsof, L.J.J. Wittgenstein (+1951) acaba una de les seves

obres exclamant que «d'al·lo que no se'n sap res, val més callar.» En el tema de la fe, però l'apòstol Pau li respondria: «^{2Co 4,13}creiem i per això parlem!» Rm 10,8; 1Te 4,14

La fe posada en pràctica aporta coneixement i experiència vitals.

Qui no reconeix aquesta capacitat transcendent posa

un límit a la raó i la humilia. No és aquesta l'actitud del creient, que sí que la reconeix. Aquesta és la motivació per la qual el pensament modern, després de Nietzsche, ha substituït el valor de la veritat pel de la recerca de la veritat i, per tant, de la sinceritat. En ocasions, aquesta actitud es confon amb la humilitat, com si calgués acontentar-se amb el pensament feble. En canvi, l'actitud de qui creu en veritats absolutes es considera presumpció i orgull. Mentre la persona està en recerca, ella és la protagonista perquè dirigeix el joc. Una vegada trobada la veritat, però el cercador es prostra en adoració. Davant de la veritat última i transcendent, oferim lliurement la submissió de l'enteniment i de la voluntat. Aquí rau l'inici de la fe.

En aquest panorama cultural, cau com una provocació el que diu Jesús: «^{Jn 14,16}jo soc la veritat, ningú no arriba al Pare si no és per mi [...] ^{Mt 11,28}veniu a mi tots els qui esteu cansats». Jesús ens fa una invitació, cap retret, i la fa també a aquells que es troben en la fatiga de recercar contínuament el bé, la veritat, la bondat, el sentit de la vida, sense acabar-s'hi de recolzar, en una fatigosa investigació, donant-se cops de cap contra la roca del misteri.

dos mil anys després, som hereus i propagadors dels secrets de Déu, que allibera dels esgotaments dels treballs d'aquest món, eixuga les llàgrimes, trenca les cadenes, obre esperances i ho perfuma amb la Bona Nova. Siguem nosaltres dels senzills, que tinguem accés al cor humil de Déu i així puguem donar-li eternament gràcies.

